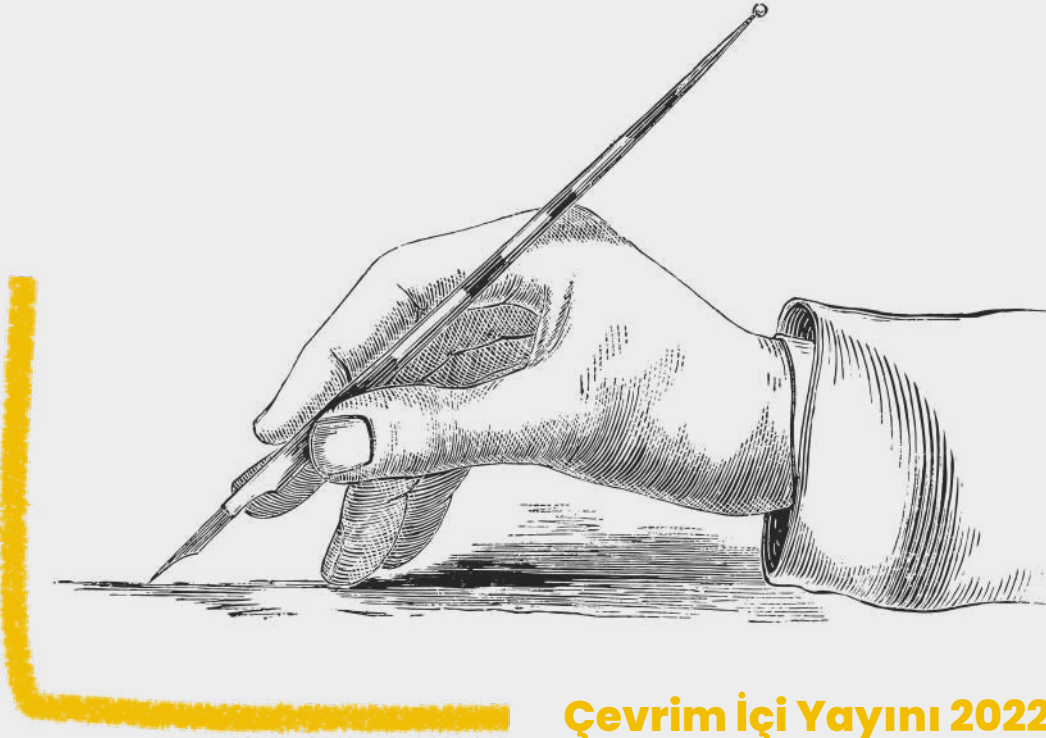

YASAR ÜNİVERSİTESİ

ŞİİR ve ÖYKÜ YARIŞMASI

Şiir ve Öyküleri (2022)

Çevrim İçi Yayını 2022

ŞİİR ve ÖYKÜ YARIŞMASI

Şiir ve Öyküleri (2022)

Bu yıl ikincisi gerçekleştirilen **Şiir ve Öykü Yarışması'na** Yaşar Üniversitesi öğrencileri ve çalışanlarından Şiir kategorisinden 35 ve Öykü kategorisinden 20 olmak üzere toplamda 55 eserle başvuruda bulunuldu.

Yarışmanın kazananları Prof. Dr. Ayşe Lahur Kırtunç, Dr. Öğr. Üyesi Evren Akaltun Akan, Dr. Öğr. Üyesi Tuba Geyikler, Dr. Öğr. Üyesi Esen Kara, Şair Nisa Leyla ve öykü yazarı Deniz Özbeyli'den oluşan seçici kurul tarafından belirlenmiştir.

Seçici Kurul tarafından değerlendirmeye alınan eserlerin kazananları:

Şiir Kategorisinde

1. Yapılan değerlendirme sonucunda birinciliğe değer eser görülmemiştir.
2. **Orkun DESTİCİ** - "Mahalle Keşfi" adlı şiiriyle
3. **Berna KARAYILAN** - "Kanat Sesleri" şiiriyle

Öykü Kategorisinde

1. **Emrah SAĞLAM** - "Her Yer Her Yerde" öyküsüyle
2. **Arda BALKAN** - "Sarı Traktör" öyküsüyle
3. **Hulusi Furkan AÇIKGÖZ** - "Utanç Notları" öyküsüyle

Şiir Kategorisi ikincisi

Orkun DESTİCİ'nin "Mahalle Keşfi" adlı eseri;

Mahalle Keşfi

Evlerde insanlar,
Özellikle zemin kattaki insanlar hep televizyon izliyorlar,
Bunu biliyorsun.
Çiçek sulayıp yemek tadıyorlar tencerelerden,
Bazen bir başka odaya açıyorlar odalarını
Bazen ipince duvarların ardında
Bizim bilmediğimiz şeyler konuşuyorlar.
Onlar kötü koltuklara oturup
Kötü perdelerin aralıklarından bayrak topluyorlar.
Akşam oldu mu çit çıkmıyor hiçbirinden, sıkılmıyorsun.
Onlar yağmuru bilmiyorlar, şaşırıyorsun.
Sen gözlerime oturmak için yağmuru bekliyorsun.

Her sabah yağmur yağsa
Her sabah bıkmadan gözlerime oturuyorsun.
Biliyorsun: Gözlerim ne erkek ne dişi
At, diyorsun içinden
At ne uyku biliyor ne ninni.
Konuşmadığım dertlerime susatıyorsun dudaklarını
Küçüğüm, benimle bulunmaz yerleri buluyorsun.

Seni senden iyi tanıyan kuş sürüleriyle uzlaşıyorsun
Kuş sürülerine söylüyorsun şarkılarını.
Senin girdiğin ormanlar neşeli,
Kumsallar düzayak,
Ay hiç sönmeden aydınlık
Ve uyku dediğinde ses seda yok,
Senin ellerinle bir rüzgar toprağını okşuyor.

Bak burası senin
Seni bu çiçeklere getirdim
Koparmayayım ama yine de gör istedim.

Şiir Kategorisi Üçüncüsü

Berna KARAYILAN'ın "Kanat Sesleri" adlı eseri;

Kanat Sesleri

Duyduğunun en derinini duyduğunda,
Söylediğinin en derinini söylersin..
Ve mutlak mutsuzluk eser rüzgarlar.
Başlar yarım yamalak gündönümleri.
Ve her günüme asılı bir miktar gece kalıntısı.

Dinle yine yüz yüze uyuduğum soluk soğuk duvar.
Sadık, samimi sırdaş.
Bir zamanlar gezerdim cömert kırlangıçlar vadisinde.
Bir yalandan başka bir yalana göç ederdim.
Gözü yaşlı meleklerin ıslak rollerindeki ıslak hayallerdi duraklarım.
Karakalem kare kare karalardım karelerini hayatın.
Bir gün elini uzattı düşmemem için.
Korkuluksuz karanlık merdivenlerden korktuğumda.
Dengemizi kaybetti gözyaşları.

Yeni ufuklar içindi onca dağın yıkılışı,
Beş asır kadar kısa, bir saat kadar uzun zaman aldı.
Onca kanat çırpılışı, korkmadan.
O mavi manzara için.
Şafakta, sarılarak.

Dinle beni cennet kokulu sonsuz bahar.
Coşkun dönüşü bu duyduğun kanat sesleri .
Döküle saçıla gidişin.

Öykü Kategorisi birincisi

Emrah SAĞLAM'ın "Her Yer Her Yerde" adlı eseri;

Her Yer Her Yerde

Kitabevleri kalabalık değil hastaneler kadar. Metinler film gibi geçiyor gözlerimin önünden. Sahi, ben öldüğümde okuduğum kitaplara ne olacak?

Onca hatıra, akla gelir mi tekrar. Boğazıma tıkalı cümleler, titrek ellerimden savrulan uykular ve sıçrayarak uyanmalar, hepsi karmakarışık.

Her şeyden habersiz, karşımda oturuyor.

Kızamıyorum, ilaçlarını ben kullansam, ne halde olacağımı tahmin bile edemiyorum.

İnsan çocuğundan korkar mı? Ah!

Tanımiyor ki beni canımın içi. Bir bilse, bir hatırlasa...

Günün neredeyse her vakti, manzara bu.

Sırtım sıvazlansa, etrafa saçılısam parça parça.

Biraz uzaklaşmak iyi gelir belki diye köye gitme kararı almıştım, öyle ani bir karardı ki büyük bir aptallık olacağına farkına sonradan vardım. "Gelman gerekiyor, hiç iyi değil" diyerek kapatmıştı telefonu Fatoş Abla. Ne yapacağımı bilememiş, tozdan görünmeyen bir pencereye dalıp gitmişim.

Beni bu dünyaya getiren kadın için bir yabancıydım, daha berbat ne olabilirdi!

Ellerimin titreyişi, hıçkırarak ağlamam dışında pek de bir şey yok bugünüme kalan.

Döndüğümde şehir, bana ait değildi. Yürüdüğüm sokaklar, oyun oynadığım parklar, ilk kez seviştiğim o mavi duvarlı bina ve nicesi, çok ama çok yabancıydı. Çiğ et kokuyordu her yer. Koca hastane annemin çığlıklarıyla yıkılacak gibiydi. Kapıdaki iri kıyım güvenlik görevlisi, ne yapacağını bilmez halde "kadın bir bakıcı bulmamız gerek" diyordu ısrarla. "Bakıcı yok. Teyzem de halam da yok" deyip çat diye açtım kapıyı.

Annem, giydiklerini çıkarmış avaz avaz bağıırıyordu.

Olmayan kovanın içine kilodunu batırıp beni okutmak için temizlediği evlerin, tuvaletlerini ovar gibi ovalıyordu her yeri. Sarkmış göğüsleri, şişkin göbeği, büzülmüş kalçaları, bezin çıkardığı hisirtti silinmiyor hafızamdan.

Güçlü olmalı, dimdik ayakta kalmalıydım.

Oysa onun gibi yerlerde sürünesim, sesimi kaybedene kadar bağırasım vardı.

Bunlara sebep olan adam, neredeydi acaba, kiminle sabahlıyordu?

Zar zor giydirmişler kıyafetlerini. Önünde diz çöküp ellerini tuttum, elleri taş...

Çok kötülerini gördüm derdim, ama sanırım o gün en kötüsü. Sonrasında günlerce uyuttular zaten, yapacakları başka bir şey olmadığını ekleye ekleye. Günlerce...

İyileşmek mi, hak getire.

Keşke değişseydi bir şeyler, yoldan çıkan değil de yola gelen olaydı ne vardı.

Her Yer Her Yerde

Kimselerin anlamadığı, karşımda put gibi oturan kadını, en iyi ben anlıyorum. Dökülen saçlarını, aldığı kiloları, herkesten kaçıyor olmasını, insanları tanımak istemeyişini, en iyi ben.

Çat duvara çarpıyor pencere. Kalkıyorum uzandığım yerden.

Annemin ağzının suyunu silip sırtındaki yastığı başına doğru çekiyorum.

Saatler sonra odasının kapısı, duvar. Evi gezmiş belli ki.

Üzerimi örtmemiş, ama gezmiş evi. Eminim.

Sonra, elinde kitap uykuya dalmış. Okuduklarından ne anlıyor acaba?

Ara ara hatırladıkları olacak, dedi doktorlar.

Onca hatıra arasında en azından bir defalığına, ben de olsam.

Beni hep çileden çıkararak dağınıklığa takılıyor gözüm. Dergiler, kitaplar, kirli çamaşırlar tüm eve savrulmuş. Her biri, bir yerde. Kova dolu, ovalaya ovalaya...

Çelimsiz sesim bir Neşet Ertaş türküsüyle beni bana anlatıyor. Hızla gelen sabaha dertleniyorum, "her yer her yerde" diye bağırırsa keşke. Sabah, cevapsız.

Neyse, onu kitaplarla görmek çok güzel. Bugün dokunabileceğim üstelik, ellerinden tutabileceğim.

- Hanım sultan... Kahvaltı hazır, sucuklu yumurta da yaptım.

- Sucuk.

- A, acılı istersin ya hep.

- Su-cuk...

- Mutfak seni bekler.

Cam fincanıyla yudumluyor çayını. Sırtındaki hırkayı da pek sever, bana hamileyken örmüş. Yeşilin bu tonuna bayılıyorum, der hep. Her sabah atıyorum omzuna.

Öyle iştahlı yiyor ki onu böyle izlemenin tarifi yok.

- Seni bugün dışarıya çıkarayım mı?

Başıyla olur, diyor.

Telaşa yer yok, tekerlekli sandalyesi çoktan hazır. Bozulacak kahvaltılıkları buzdolabına koyup bulaşıklar ortada, çıkıyoruz evden. O kadar uzun zaman oldu ki şehre karışmayalı, vazgeçmesin diye, hızla.

Kalabalığa girmek istemiyor, bu kez ben de inatçıyım.

Ne yapayım, her yer böyle be anne, diye diye karışıyoruz insanların arasına.

Sokağın sonunda mobilya mağazasına varıyoruz. Bilerek yönelmedim buraya, öyle, kendiliğinden. Görevliye kocaman bir kitaplık almak istediğimizi söylüyorum.

Annemin yüzündeki katılık bir anlığına kayboluveriyor.

- Cam kapaklı olsun bari...

Allah'ım, sevinçten havaya uçuyorum.

Sadece baş selamına izin verdiğimiz komşularımız görseler bu halimizi.

Her Yer Her Yerde

Kaldırımların tıkırtısı akıyor sırtımızdan, koşa koşa açıyorum kapıyı.

- Epey boş yer kalacak, bir rafını Gülten Akın'a ayıralım mı?

Sandalyesine takılmış hırkası, çekiştirip duruyor.

Gözlerindeki gülümseme, hangi ara kayboldu.

Bağırıyor, bağırıyor... Dokunmak, gene yasak.

En yakın mesafem ayak uçları.

Seriliyorum olduğum yere.

Havaya karışıp yaklaşan nefeslerimiz, sonsuz bir ırmağa akıyor.

Ayaklarının dibinde küçülüyor da küçülüyor, doğduğum güne dönüyorum.

Kırgınlığım, öfkem, yaşayamadığım her şey dökülüyor gözlerimden.

Olmayan kâğıda,

"Gülten abla, annemin kara saçlarını ben kestim" yazıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, neler olduğunun soran bir sürü insan beliriyor etrafımda.

Bütün bunlar kötü bir masal.

-Anne bağırma. Anne... Bağırınca bitmiyor masallar.

Öykü Kategorisi ikincisi

Arda BALKAN'ın "Sarı Traktör" adlı eseri;

Sarı Traktör

Kast sisteminin en katı uygulamasını, doksanların sonu iki binlerin başında, sokaklarda bizzat yaşayarak öğrendik. Ailelerimizin bizleri iyi niyetlerle oynamaya gönderdikleri sokaklarda, güçlü olanın güçsüzü ezdiği oligarşik bir düzen hüküm sürüyordu. Birkaç yıl erken doğmuş olmak, güzel bir topa sahip olmak, yüzündeki sivilcelerin sayısı, yere muntazam tükürükler savurabilmek, uzağa işeyebilmek, okkalı sövebilmek, belalı akraba sahibi olmak ve belki de en önemlisi dişe diş kana kan dövüşebilmek sistemdeki konumunuzu belirliyordu.

Bizim mahallede, oligarşik yapılanmanın en tepesinde, durmadan tüküren, yüzü sivilcelerle kaplı, uzağa işeme yarışmalarının mucidi ve daimi kazananı, ergen irisi İlker Ağbi vardı. Herkes bilirdi ki bisikletiniz, topunuz, oyuncak arabanız ve diğer her şeyiniz, sokaktayken aynı zamanda İlker Ağbi'ye aitti. Diğer mahallerle edilecek kavgaların mimarı, maçlarda oynayacak kişilerin karar vericisi hep oydu. Bisikletinizle uslu uslu giderken İlker Ağbi eğer bir incelik bir kalınlaşsan ergen sesiyle: "Ver. İki tur atçam." derse ya vücudunuzda oluşacak morlukları göze alırdınız ya da hiç o topa girmez bisikletinizi ona bırakır, kaldırıma oturup gelmesini beklerdiniz. Çünkü herkes bilirdi ki İlker Ağbi annesini bile dövmüştür, Semra teyzenin kızı Zeynep'i kömürlükte ellemiştir, üst mahalleden Psikopat Ekrem'in kolunu kırmıştır ve karşı çıkılmaz saygınlığıyla tartışılmaz liderliğini bu yollarla elde etmiştir.

O yokken mahalle reisliği Tolga Ağbi, Sinan Ağbi ve Kaan Ağbi arasında paylaşılırdı. Tolga Ağbi, kast sisteminin üstündeki konumunu, Almancı babasının ona aldığı son teknoloji ürünü gameboyla bilgisayara, Luis Figo kramponlarına ve bunları zaman zaman İlker Ağbi'yle paylaşmasına borçluydu. Sinan Ağbi bir kez İlker Ağbi'yle dövüşüp yenilemeyince bu konumu elde etmişti. Kaan Ağbi'ye İlker Ağbi'den bile iki yaş büyük olduğundan doğal bir sınıfsal irtifa sahibiydi. Ben en çok içlerinden Kaan Ağbi'yi severdim. O Yahudileri kurtaran bir Nasyonal Sosyalist Parti üyesi gibiydi. Bizim gibi alt sınıftakileri koruyup kollar, İlker Ağbi'yi frenlerdi.

Kast sisteminde onlardan sonra; onların kardeşleri ve kuzenleri, yaşından büyükleri dövemişler, iyi bir topa ya da çocuğuna karıştıklarında karışanları dövmekten çekinmeyen anne babaya sahip olanlar vardı. Bu gruptan sonraysa en kalabalık ve en alttaki sınıfın güçsüz fakat Allah'ın merhametine bu küçük yaşta çokça ihtiyaç duymuş mazlumları geliyordu.

Sarı Traktör

Aileleri tarafından oynaması için sokağa yalnız salınmış herkes, bu düzeni birkaç tokat ve yumruk marifetiyle ilk fırsatta öğrenirdi.

Ben o yıl altı yaşındaydım. Genelde üzerimde, zayıf gövde mi ve çubuk makarna kollarımı daha cılız göstermeye ant içmiş kolsuz tişörtüm, sağ tarafında Micky Mouse arması olan kot şortum, ayaklarımda ışıklı spor ayakkabılarımla olurdu. Alabros kesilmiş saçlarımda önündeki kısacık perçemi jöleyle diken diken yapar, az evvel bahsettiğim yaz üniformamı giyinir, elimde bir sarı traktör, bu vahşi sokak yapılmasına cılız bacaklarımla ilerlerdim.

Elbette ki sivilcesiz suratım, çubuk kraker vücudum ve en önemlisi de yaşım gereği en alt sınıfın üyesiydim. Fakat birkaç morluk sonrası edindiğim sisteme saygılı tavrım ve sadece kendi halimde oyun oynamak gibi iyi bir niyete sahip oluşum sebebiyle bu en kalabalık sınıfın üyesi olmak beni genelde çok zorlamıyordu. Ta ki küçük çaplı travmamın başlangıcı olan o güne kadar.

Her zamanki gibi sarı traktörümü almış kum eşeliyor, hayal gücümün ürünü naçizane şatolarımı dikebilmek için kum taşıyordum. İlker Ağbiler yorulmuş olacaklar ki maça ara verip yakınımaya çömeldiler. Tolga Ağbi ilk darbeyi, topu eşsiz şatomun üzerine atarak vurdu. Fakat onlara uymamakta kararlıydım. Sinan Ağbi gelip şatoları tekmeledi. İçim burkulsada bunlara alışkındım. Fakat İlker Ağbi bir karış öteme tükürünce kalkıp yumruklarımı sıkarak gözlerinin içine baktım. "Ne o lan beni mi dövecen?" deyip her cümle bitiminde yaptığı gibi tükürdü. Mizahtan yoksun yancı takımı bir kahkaha patlattı. Ben ise kararlıkla ve öfkeyle gözlerinin içine bakıyordum. "Ana okuluna başladın mı sen?" dedi. "Hayır ana okuluna gitmedim ama birinci sınıfa başlıycam." dedim dişlerimi sıkarak. "Siktir lan." deyip tükürdü, "Kaç yaşındasın sen?" "Altı yaşındayım." "Hadi lan oradan."

Az ötede karıncaların yuvasını dürten Ziya'yla Ersin'e yerden aldığı mıcırı fırlattı. Taş Ersin'in gözlüğüne çarptı. Ersin duygusal bir çocuktü. Böyle baskılara gelemezdi. Hemen lastikle boynuna tutturduğu gözlüklerinin ardındaki gözleri buğulandı. Tek dostu Ziya'ysa Ersin gibi değildi. Kocaman bir kafası ve göğsünde deri bir muskası vardı. İlker Ağbi: "Gelin lan buraya." dedi, "İpneler günah değil mi karıncalara bulaşıyorsunuz?" Ziya: "Yok ağbi deney yapıyoruz biz." "Ne deneyi lan?" "Karınca deneyi." İlker Ağbi "Bir daha karıncalara dokunursanız ben size deney yapçam asıl." deyip Ziya'nın koca kafasına bir şaplak yerleştirdi. Ziya'yı sevmeme rağmen onunla uğraşması hoşuma gitmese de yine de ilginin benim üzerimden dağılmış olması iyi bir şeydi. İlker Ağbi: "Ana okuluna gidiyorsunuz mu lan siz?" dedi. Ziya: "Gideceğ ağbi bu yıl." dedi. İlker Ağbi eliyle beni işaret edip: "Aha bu ipne sizden büyük mü? Birinci sınıfa gidecekmiş." dedi. "Hayır ağbi bizden küçük." dedi Ziya.

Sarı Traktör

"Büyüğüm sizden. Bir yaş büyüğüm. Altı yaşındayım." dedim. İlker Ağbi Ersin'e: "Kaç yaşındasın lan sen?" dedi. Ersin ağlamaklı üç harfi söyledi: "Beş." "Ziya da mı beş?" "Hıhı." Ziya atladı: "Beş yaşındayım ama ondan büyüğüm ağbi." deyip beni işaret etti. Sinan Ağbi kafasına bir şaplak atıp: "Salak beş altıdan küçük." dedi.

İlker Ağbi bu çıkmaza bir son vermek istediğinden ve bizim ifadelerimize güvenmediğinden: "Siktirin gidin okul üniformalarınızı getirin bakçam. Beş dakikanız var." dedi.

Hemen evlere koşturduk. Üniformam yatak odasındaki gardırobun üzerindeki güllü kitabın yanındaydı. Bunu biliyordum ama annem asla okul günü gelmeden onu çıkarmama izin vermezdi. Annem salondaydı. "Noldu oğlum? Oynasaydın dışarıda biraz daha istersen." dedi. "Susadım anne. Su içip çıkçam tekrar." dedim. Maksadım peşime düşmemesiydi. Hemen koşup mutfağın yanından yatak odasına kıvrıldım. Sandalye koyup Sümerbank poşetini aldım. Koşarak evden çıktım.

Ben arsaya doğru koşarken ileriden Ziya'yla Ersin'in de ellerinde poşetlerle koştuğunu gördüm. Demek onlar da başarıyla üniformalarını alabilmişlerdi. İlker Ağbi'nin önünde durduk. "Aferin lan beş dakika olmadan geldiniz. Açın bakalım poşetleri." dedi. Açtık. İkisinin de poşetinden kırmızı üniforma çıktı. Benimki maviydi yani birinci sınıfa başlayacağım kanıtlanmıştı. Sinan Ağbi: "Veiy lan aptallar, bu sizden büyük." dedi beni göstererek. Ersin benden küçük olduğu için yine duygusallaşmıştı. Ağlamaya başladı. Ziya ise sinirlendi. "Hayır ağbi ben ondan büyüğüm." dedi. İlker Ağbi kafasına bir şaplak daha indirdi. "Kes lan sizden büyükmüş işte." dedi. Tolga Ağbi: "Bence bu ikinizi de döver lan." dedi. Sonra aralarında iddiaya tutuştular. Ersin de ben de bu dolduruşa gelmedik tabii ama koca kafalı aptal Ziya hemen atıldı: "Ben bunu döverim ağbi." dedi. Bu sefer tüm ergen takımı bir tempo tutturdular: "Döv, döv, döv."

Ziya hemen atılıp beni kafakola aldı. Ben dövüşmek istemiyordum ama artık kendimi savunmak zorundaydım. Ben de kollarımı onun kafasında birbirine kavuşturdum. Birbirimize yumruk falan attığımız yoktu. Yalnızca dört cılız kolun arasında iki kafa öylece duruyorduk. Etrafımız kalabalıklaştı. Kimileri "Ziya, Ziya." diye tezahürata başladı. Ziya tüm gücüyle kafama bastırıyordu. Ben de bastırdım. Bir aralık Ziya'nın gücü tükendi kolları açıldı. Ne olduysa o zaman oldu. Ziya'nın kocaman kafası çat diye yere çarptı. Alnı açılıp kanamaya başladı. Kaan Ağbi Ziya'yı hemen alıp evine götürdü. İlker Ağbi: "Naptın lan geri zekâlı. Ziya ölür artık. Seni de polisler tutuklar." dedi.

Çok korkmuştum. Hemen eve koşup odama kapandım. Sonra iki gün dışarı çıkmadım. Evin önünden geçen her araba sesinde pencereye koşuyordum. Polislerin gelip beni

Sarı Traktör

almalarını bekliyordum. Uykuya daldığımdaysa hep aynı kâbus: polisler geliyor ve Ziya'nın katilini, yani beni tutuklayıp hapse atıyorlardı. Annem durumumu fark edip soruyorduysa da cevap vermiyordum. "Niye dışarı çıkıp oynamıyorsun oğlum?" dediğinde "Çıkmak istemiyorum." deyip kestirip atıyordum. Sürekli pencerenin önünde oturup polislerin gelmesini bekliyordum.

İştahım kesilmişti. Yanaklarım al al olmuştu. Ersin'deki daimi ağlamaklı hâl şimdi benim üzerime de oturmuştu. O yaştaki bir çocuk için oyuncağının kırılması veya şekerinin yere düşmesi türevinden sebeplerle oluşan hüznün dışındaki her hüznün, çocuğun katlanabileceği hüznünden fazlasıdır.

Gözlerimi her kapattığımda Ziya'nın kocaman kafasını görüyordum. Ziya'nın kafası gittikçe büyüyor büyüyor ve sonunda yere düşen bir karpuz gibi patlıyordu. Etrafa saçılan kan ve beyinden polisler doğruluyor, ellerinde kelepçeler ve bana doğrultulmuş silahlarla üzerime geliyorlardı.

Annem ve babam keyifsiz halimden iyiden iyiye endişe duymaya başlamışlardı. Babam: "Gel oğlum." dedi, "Cdciden film aldım, izleriz." Aşağılık bir katil de olsam onları üzmeye hakkım yoktu. En azından polisler gelene kadar onlara iyi davranabilirdim.

Filmde mutlu bir çift önce kırlarda koşuyordu. Güzel kız: "Cennette gibiyiz Andrew." diyordu. Adam orada yüzüğü çıkarıp evlenme teklif ediyordu. Sonra yeni evli çifti kahvaltı masasında mutlulukla şarkı söylerken görüyorduk. Kahvaltının ardından genç kadın artık kocası olan adamı işe uğurluyordu. Adam mutlulukla şarkı söyleyip ilerlerken birdenbire sokağa bisikletiyle dalan bir çocuğu eziyordu. Sonra adam hapse giriyordu. Suçlular bile onu 'çocuk katili' olduğu için lanetliyordu. Kadın da adama yüz çeviriyordu fakat sonra aşkı galip geliyor ve birkaç paket sigara ve birkaç iç çamaşırıyla geçmişteki cennet mimarını ziyarete gidiyordu. Andrew: "Çıkmak istemiyorum Lisa." diyordu, "Ben bu hapiste çürümeyi ve cehennemde yanmayı hak eden bir çocuk katiliyim." Lisa'nın getirdiği sigaralardan birini çıkarıp yaktığında gözlerinden iki damla yaş süzülüyordu. İşte ben de o anda hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Benim kurbanım Andrew'ünki gibi sevimli bir kız çocuğu değil de koca kafalı, boynunda deri muska taşıyan 5 yaşında bile belalı olmayı başarabilen Ziya'ydı ama yine de Andrew gibi hapislerde çürümeyi hak ediyordum. Üstelik ben Andrew gibi sigara da içemezdim. Gerçi bir kere içmiştim. Sinan Ağbi hepimizi o hurda Rum evine götürmüş zorla sigara içirtmişti. "Şöyle içinize çekin yoksa kafanızı patlatırım." deyip sigarayı uzatmıştı. Dumanı içime çekince kusmuşum ve başım dönmüştü. Sonra günlerce bu kusma hikâyem dalga konusu olmuştu. Her neyse işte Andrew gibi uzaklara bakıp gözlerimden iki damla yaş

Sarı Traktör

süzülerek sigara tütüremeyeceğimi, ziyaret günü bütün suçluların ortasında kusacağımı biliyordum. Benim gibi altı yaşındaki, sigara içince cılız bir çocuk katilini ilk günden harcarlardı. Andrew gibi o çirkin suratlı adamlarla mücadele edebilme şansım yoktu. Benim halt edebileceğim tek kişi belki de Ziya'ydı ve o da şimdi toprağın altındaydı. Bunları düşündükçe daha çok ağladım. Ağlamamı durduramıyordum. Babam vcd'yi kapattı. "Neyin var oğlum? Anlat bize." dedi. "Hiç baba, film çok üzücüyümüş." dedim.

Bana sarıldılar. Bir çocuk katili olduğumu bilseler ne yaparlardı acaba? Annem pasta getirdi. Ağlamak iyi gelmişti. Biraz açılmıştım. Pastadan iki dilim yedim. Ama bir kez birini öldürdüyseniz artık katil olmaktan kurtulamazsınız. O yüzden gece yine kâbuslar gördüm.

Hapishanenin ortasında sigara içip kusuyordum. Sonra diğer suçlular benimle alay edip etrafımı çeviriyordu. Birdenbire hepsinin ellerinde çakılar belirliyordu. Sonra içeri Ziya giriyordu. Gardiyan olmuştu. Yüzü çocuk yüzüydü, vücudu cılızdı ama diğer suçlular kadar uzundu. Bütün suçluları kafa atıp yere deviriyordu. Ziya ölmemişti, hatta gelip beni kurtarmıştı. "Seni affettim." deyip bir sigara uzatıyordu. Beraber tütürüyorduk. Bu sefer kusmuyordum.

Sabah rüyanın tesiriyle kuş gibi hafiflemiş olarak uyandım. Ziya ölmemişti, gardiyan olmuştu. Ama hayır bu çok mantıksızdı. Rüyanın tesiri geçmeye başlayınca cehennemime hızla geri döndüm. Göğsüme yeniden kocaman bir taş baskı yapmaya başladı.

İki gündür evden hiç çıkmamıştım. Bu evden yürüttüğüm iki günlük sinir harbinin sonunda annem kek yapmak için beni bakkala yollamak istedi. Hava almam gerektiğini düşünüyordu. "Hadi oğlum Çolak Bakkal'a git de sana yağı al." Mırın kırın ettiysem de olmadı. Bisikletle gitmek için izin istedim.

Pedalları fırtına gibi çevirip yol boyunca ilerledim. Polislere yakalanmak istemiyordum. Çolak Bakkal'a varınca margarini hemen bulup parayı uzattım. Bir yandan da dışarıyı gözlüyordum. Neyse ki çolak bakkal çırçır makinesine kaptırdığı sağ kolunun dirseğinden sonrasının eksikliğine rağmen çarçabuk margarini gazete kağıdına sarıp bana uzattı.

Hemen margarini kapıp bisikletime atlamıştım ki onu gördüm. Çolak bakkalın karşısındaki tarlada, çalılıkların arkasında çömelmiş bir şeylerle oynuyordu. Yaklaştım. Ziya ölmemişti. Gardiyan da olmamıştı ama bandajlanmış koca kafasını eğmiş benim sarı traktörüne yüklediği kuma bakıyordu. Bir süre onu izledim. İzlerken cehennem katmanlarını bir bir delip cennete yükseldiğimi hissediyordum. İki günlük kâbusum son bulmuş, ilk kavgam geride kalmış, diyet olarak sarı traktörüm el değiştirmiş ve konu kapanmıştı. Bisikletimin pedalını ağır ağır çevirerek keyifle Ziya'nın yanından ıslık çalarak eve yollandım. Altı yaşında bir katil değildim. Hayat güzeldi.

Öykü Kategorisi üçüncüsü

Hulusi Furkan AÇIKGÖZ'ün "Utanç Notları" adlı eseri;

Utanç Notları

Aylar sonra, üçüncü teklifimde Neslihan benimle buluşmayı kabul etti. Ama ekledi: "Dediğim gibi bir beklentiye girme. Israr ettin diye arkadaşça bir buluşma olacak."

Bana acıdığı için benimle buluşacağı belliydi. Biraz da kendini tatmin etmek için buluşmak istediğini seziyordum. Neslihan'la buluşmak isteyen onlarca kişi vardı bizim okulda ve Neslihan er ya da geç hepsiyle buluşurdu. Yakışıklı, çirkin, zeki ya da beyinsiz olmaları önemli değildi Neslihan için. O yalnızca birilerinin kendisine olan aşkını itiraf etmelerinden hoşlanırdı. Çünkü o on yedi yaşında bir aşk parazitiydi. Kendisine duyulan aşklarla beslenirdi. Tüm bunları bile bile onunla niye buluşmak istediğimi soruyorsanız ya henüz on yedi yaşına gelmemişsinizdir ya da on yedi yaşındaki halinizi unutmuşsunuzdur. Çünkü on yedi yaşındaysanız ve sınıfınızda çikolata tenli, dolgun dudaklı, ... Neyse burada size Neslihan'ı hayal ettirmeyeceğim. Çünkü galiba birilerinin Neslihan'ın vücudunu hayal etmesi hala sinirimi bozar. Ama işte siz anladınız.

On yedi yaşındaysanız ve sınıfınızda onun gibi bir kız varsa gurur, akıl türevinden şeyler değersizleşir ve geriye sadece onun dolgun dudaklarını öpme ihtimali kalır. Ardından ver elini ileride utanılacak bin bir türlü saçmalık.

Buluşma için önümde iki gün vardı ve ben derbi maç için eski maçların kasetlerini pozisyon pozisyon ve tekraren izleyen bir antrenör titizliğiyle kafamda onlarca kez buluştum Neslihan'la. Derste, yemek yerken, tuvalette ve hatta uyurken dahi sohbetin başlangıcını, konuşmanın tıkanıdığı yerde anlatılacak hikayeleri kafamda kurgulayıp durdum. Ve tabii ki tüm kurguların sonunda biz Neslihan'la ateşli ateşli öpüşüyorduk.

Cumartesi geldi çattı. Ben ilginç bir şekilde heyecanlı ya da korkak değildim. Ya kurgularıma olan güvenimden ya da heyecanımı bu iki gün içinde tamamen harcadığımdan cesaretliydim.

Aynaya baktım. Yüzümde sivilce bulamayınca şükürler ettim. Allah'ın da benimle olduğuna inanmıştım. Kendimi beğendim. Saate baktım, saat ondu. İkide Erguvanaltı kafede buluşacaktık. Sanırım saçlarımı biraz kısaltsam iyi olur diye düşündü. Çıkıp berbere gittim.

Sizi bilmem ama konuşkan berberler benim en büyük kabusumdur. Onlarca dakika bir berber kaba elleriyle başınızı yön verip dururken onun saçmalıklarına kafa sallayıp onu onaylamak çok gerer beni. Ve şansa bakın ki yeryüzünün ve gökyüzünün en konuşkan

Utans Notları

berberinin eline düşmüştüm. Sadece saçımı biraz kısaltmak istediğimi söyledim. "Makine kullanmayın, yalnızca makasla biraz kısaltın yeter."

Ve böylece berber başladı anlatmaya. Ying yang felsefesinden, namazın doğru kılış usullerine, gürültü kirliliğinden yerel seçim tahminlerine kadar o kısıtlı sürede bahsedilecek her konudan bahsetti. Ben de sürekli cılız 'hı hı'larla kendisine katılmak zorunda kaldım. Çünkü biliyordum ki itiraz edersem bunun bedelini ödetirdi.

Bir aralık eline makineyi aldı. Uyarak oldum. "Yok yok!" dedi, "Sadece favorileri ucundan azıcık düzeltereğim." Fakat sonuç vaat ettiği gibi olmadı. Önce bir favorimi inceltti sonra diğerini de inceltip gözlerini kısıp aynadan baktı. Sonra sağ favorimin üzerine doğru makineyi sürdü. Sonra tekrar sol, arkalar, üstler... Korkutucu şeyler oluyordu. Berber hala kendine güvenen tavrıyla: "Orantı mühür." dedi, "Şimdi bir yer uzun, bir yer kısa kalsa demeyecek misin berber saçımı ne hale soktu diye. Sen bana güven."

Derken sonuçta Brezilyalı Ronaldo'nun iki bin ikideki Dünya kupası saçına benzeyen saçımı gülümseyerek ayna tutarken buldum berberi. "Nasıl olmuş?" dedi. Kocaman kulaklarım sanki aynadan bana bakıp gülümsüyordu. Ağlamaklı olmuşum. Titreyen sesimle "Abi sen ne yaptın?" dedim. "Kazıyalım istersen. Hem bak Çağlar Ulusoy mu ne o da kazitti. Moda şimdi kızlar hastan olur."

Evet, saçlarımı kazıttım. Çıkarken "Yirmi lira ver yeter. Bu seferlik böyle olsun." dedi. Aşağılık herif kulaklarımın bakıp gülümsüyordu. "Kafan şekilliymiş, yakıştı." deyip göz kırptı.

Bir lord olarak çıkmayı planlayarak girdiğim berberden koca kulaklı, keltoş bir ergen olarak çıkmıştım. Gözlerim dolu doluydu, bağıma bir taş oturmuştu.

Eve gidip yıkandıktan sonra aynaya bakarken Neslihan'ı değil, kel kafamı ve koca kulaklarımı düşünüp üzülüyordum. "Gitmeyeceğim." dedim sinirle. Birkaç saniye sonra "Gitmek zorundayım." dedim yılgınlıkla. Üç aydır kıza çıkma teklif ediyordum. Eğer gitmezsem bu daha büyük skandal olurdu. Aklıma, kışın taktığım ulak ısıtıcısı geldi. Kel kafama yapabileceğim bir şey yoktu ama gülünç durmak pahasına bu bunaltıcı yaz gününde kulak ısıtıcısı takip kocaman kulaklarımı gizleyerek buluşmaya gidebilirdim.

Saat tam ikide Erguvanaltı Kafe'nin karşısındaki ağacın arkasına gizlenip beklemeye başladım. On dakika sonra en femme fatale haliyle sokağın başında görüldü. Aman Allah'ım o ne yürüyüş ne edaydı. Hala aynı canlılığıyla aklımdadır. Bir süreliğine her şeyi unutup öylece onu izledim. Sanki dünyadaki her şey hatta benliğim bile erimiş ve bu koca evrende yalnızca Neslihan kalmıştı.

Utans Notları

İçeriye girdi. Etrafına bakıp beni aradı. O anda kendime gelip fark ettim ki bu katastrofik güzellik benim için buradaydı. Bense kel kafamla birlikte...

İçeri girmemeliydim. O anda da bunun tam olarak farkındaydım. Ama Neslihan'ın varlığı beni kuvvetli bir mıknatıs gibi çekiyordu. Ayaklarım benden bağımsız hareket etti ve kendimi birdenbire Neslihan'ın karşısında buldum.

Dudaklarındaki müstehzi kıvrımlar beni iyice ufalttı, omuzlarımı iyice yere düşürdü. "Yeni stil mi yaptın?" dedi. Artık açık açık gülüyordu. "Evet." dedim düşük perdeden bir sesle, "Moda şimdi saç kazıtmak. Hem Çağatay Ulusoy bile kazıtmış." Söyle söylemez pişman olmuştum. Tüm kafeyi inleyen bir kahkaha attı ve ekledi "Ay ne hoşsun!"

Evet, tabii ki de on yedi yaşındaysanız ve hoşlandığınız kız size 'ne hoşsun' demişse sizden hoşlandığına yorabilirsiniz. Yormaz olaydım, yordum. Kamburumu düzelttim, gözlerine baktım ve "Gözlerin gözlerime değince... Ah ah!" Nasıl istikrah ediyorum kendimden bunları yazarken bir bilerseniz. On beş yıl da geçse hala yüzüm kızarıyor. Her neyse ben daha şiirden üç kelime söylemiştim ki sözümü böldü:

- O kulaklık ne?
- Hiiç, kışları taktığımız kulak ısıtıcı.
- E niye o zaman yazın da takıyorsun, deyip kahkaha attı.
- Aksesuar olarak.
- Bence çıkart, dedi yan masalara bakarak.

Utandığını belli etmemeye çalıştığını belli eden bir bakış attı. Bazı kızlar böyle karmaşık, içinde bin bir türlü hesaplar barındıran bakışlar atarlar. Neslihan o kızların bayrak tutanıdır işte. "Yok!" dedim, "Kalsın, iyi böyle." Bunun üzerine çevik bir hareketle kulaklığı tutup çıkardı. Kulaklarım dalgalanarak açıldı. O zaman sanki dalgalanma sesi tüm evrene yayıldı gibi geldi bana. Ama bu sestten daha şiddetli olan ses Neslihan'ın öncekilere benzemeyen şiddetli kahkahasıydı. Gülme krizine gitmişti Neslihan. Belki o zaman bana öyle gelmiştir ama sanki tüm kafe bana bakıp gülüyordu.

Bir süre öylece durup ellerimi seyrettim. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Bir şeyler söylemek istediysem de gırtlığıma tıkalı düğüm buna izin vermedi. Neslihan hala gülüyordu. Sesimin titremesinden korkarak: "Ben gidiyorum." dedim. Sesim titredi.

Hızla çıkıp koşmaya başladım. Nereye ve neden koştuğumu bilmeden koşuyordum. Sadece uzaklaşmak istiyordum. Arkamdan bir bağıriş duyuldu, 'dur' diyen bir ses. Bana seslenmiyorlardı diye düşünüp koşmaya devam ettim. Birkaç saniye sonra bir el, pençe gibi enseme kavrayarak yere serdi beni. Bir polisti beni deviren. "Niye durmuyorsun lan?"

Utans Notları

dedi. "Kulaklıktan herhalde... Duymadım abi." dedim. "Ne abisi lan? Nerede çanta? Söyle." dedi. "Ne çantası abi? Aman komiserim." dedim. Bir tokat patlattı suratıma. Polislerin diğeri gelip ayırdı. "Bu sokağın başında, az evvel, kel kafalı, on beş yaşlarında, kucağında cihaz olan biri, bir kadının çantasını çalmış ve koşarak kaçan sen bilmiyorum numarası çekiyorsun öyle mi?" dedi. "Komiserim vallahi ben değilim." dedim. Kimliğimi istediler, verdim. Öteki üstümü aradı. "Bir yere saklamış bile altınları puşt." dedi.

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. "Hem milletin parasını çal, hem de ağla öyle mi?" dedi üzerimi arayan. Bense anıra anıra ağlıyordum. Bir hırsız şüphelisi olduğuma değil, Neslihan'ın kahkahalarına ağlıyordum.

Az sonra kalabalıkta Neslihan'ı seçtim. Bu sefer ona nefretle bakıyordum. Nefretimden korkmuş olacak ki bir şey demeden çekip gitti.

Çantası çalınan kadını bulup getirdiler. "Yok bu değildi. Onda işitme cihazı gibi bir şey vardı." dedi. Polislerden kimliğime bakanı: "GBT'si de temiz." dedi. Tokat atan polis: "Eh be ablacığım, düzgün tarif etsene! O zaman salalım çocuğu ağbi." dedi. Bana: "Kusura bakma kardeşim. Hadi hakkını helal et. Sen de git çok dolaşma buralarda." deyip beni yolladı. Ben de eve gittim, doğrudan yatağa daldım ve ağlaya ağlaya uyudum.

Üç ay sonra öğrendik ki Neslihan, ağlarını örüp tuzağına düşürdüğü zavallı aşıklarının müzesinin, Erguvanaltı Kafe'sinin sahibiyle kaçmış, okulu da bırakmıştı.

İşte tüm bunlar, dün liseden arkadaşlarımla buluştuğumda geldi aklıma. Hepsi o zamanlar Neslihan'a aşık olmuş ve Neslihan hepsiyle buluşmuş Erguvanaltı Kafe'de. Neslihan sonra Erguvanaltı Kafe'nin sahibiyle evlenmiş dört çocuk yapmış. Hayvan herif dövüyormuş Neslihan'ı, boşanmışlar. Sonra sebze halinde depoları olan ellili yaşlarda biriyle evlenmiş Neslihan. Falan...

Bir arkadaşım internetten Neslihan'ın resmini bulup gösterdi. Göz ucuyla baktım, şişmanlamış Neslihan. Femme fatale halinden eser kalmamış. Şişmanlamaktan gözü kaymış. Dört çocuklu bir kadına benzemiş ki zaten öyle.

Bense yaz ayında kulak ısıtıcı takan, kel kafalı, hırsız şüphelisi bir ergen olmaktan çok uzakta oturmuş bunları yazıyorum. Gerisi mühim değil.

ŞiiR ve ÖYKÜ YARIŞMASI

Çevrim İçi Yayını 2022

Editör: Taylan DÜNDAR

ISBN: 978-975-6339-96-1